

Omfang med Hensyn til de andre, er rimeligvis den, at det der dreier sig om meget store Kapitaler. Det kan jo ikke negtes, at, hvor det dreier sig om betydelige Arvesættelses-afgifter, som skulle afløses, og det altsaa dreier sig om en betydelig Kapital, vil man ikke altid, selv om Lyften er tilstede, kunne være istand til at udrede en saadan Sum, eller rettere sagt til enhver given Tid at faae den tilstede. Jeg har ikke faaet Indtrykket af, at man her fra anden Side viser videre Smødtommen overfor Landmændene her i Landet. Jeg synes ikke, der kan være tilstrækkelig Grund til at gjøre en saadan Modstand overfor denne Sag, saa meget mindre som den kun kan være til Gavn for Landet og ikke kan skade nogen Samfundsklasse eller nogen Samfundsinteresse.

Rimestad: Ja, den ringe Interesse, som aabenbart sjæntes denne Sag fra Thingets Side, og som giver sig tilkende i det overmaade ringe Antal Medlemmer, der er tilstede, gjør jo, at der næppe er megen Opfordring til nogen udførligere Udtalelse. Jeg har desuden ikke noget Bæsentligt at føie til, hvad der blev udtalt af min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) i det, som det forekommer mig, overmaade grundige Foredrag, hvormed han indledede denne Sag. Men jeg kan ikke negte, at det har vaakt nogen Forbauselse hos mig, at man, efterat han saa klart har paavist, i hvilken Grad man ved et Lovforslag af dette Indhold vilde komme til at krænte bestaaende Rettigheder, endnu kan vedblive at kalde det et ganske uskyldigt Forslag. Det forekommer mig, at om end dette Forslag i højere Grad end de to andre har et Formaal, som i og for sig kunde vække nogen Sympathi, er det ikke mindre klart med Hensyn til dette, men maaske mere klart, at det vilde medføre en Krænkelse af bestaaende Rettigheder, hvis det skulde gaa igjennem. Det er jo paavist af det ærede Medlem baade med Hensyn til Kornafgiftens Afløsning og med Hensyn til Rekognitioner, hvilke Uretfærdigheder man ved en saadan Afløsning vilde udsætte sig for at begaa overfor de Berettigede. Med Hensyn til Afløsning af Kornafgifter er der jo fra forfjellige Sider reist Indvendinger herimod. Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) søgte at gjøre gjældende, at det kunde jo være muligt, at det blev til Fordel for de Afgiftpligtige, men det var ogsaa muligt, at det blev til Skade for dem; men det er dog vistnok Noget, man kan gaa ud fra, at der vil fremdeles finde en Stigning Sted af Kornets Værdi i Forhold til Pengene. Se vi hen

til, hvorledes Udviklingen er gaaet for sig i det sidste Aarhundrede, hvilke Værdiforandringer der ere indtruffne i Løbet af det sidste Aarhundrede f. Ex. med Byg, som hyppigst vil være Normen for disse Afgifter, saa vil man se, at ved dette Aarhundredes Begyndelse fra 1815—24 var Prisen paa en Td. Byg 2 Rd. 74 Skilling, 1825—34 var den 2 Rd. 65 Sk., 1835—44 var den 3 Rd. 18 Sk., 1845—50 var den 3 Rd. 70 Sk. osv., medens det af det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) blev udregnet, at efter den i Lovforslagets § 2 fastslaaede Norm vilde der blive betalt henimod 11 Kr. Det forekommer mig, at der er en saa overveiende Sandsynlighed for, at en lignende Stigning som den, der har fundet Sted i det sidste Aarhundrede, ogsaa fremdeles vil finde Sted i det kommende, at det vilde være en fuldkommen Urimelighed at fastslaa, at Afgiftseieren skulde finde sig i at lade Kornafgifterne afløse efter en Konvertering, beregnet efter de sidste 24 Aars Kapitalstøtter. Nei, hvis De vilde gjøre Noget, som i den Henseende kunde nærme sig Retfærdigheden, maatte de dog hellere ordne Sagen med Hensyn paa det nærmest forestaaende Aarhundrede og gaa ud fra, at Forholdene der ville udvikle sig paa lignende Maade som et Tilbageblik paa de nærmest foregaaende 100 Aar viser, at de i den Tid have udviklet sig. Det kunde der maaske være nogen Rimelighed i. Det kunde de maaske forsvare; men denne Norm derimod, som er sat i § 2, krænter aabenbart Retfærdigheden. Og ikke mindre urimelig forekommer denne Bestemmelse med Hensyn til Rekognitioner mig at være, hvorefter Eierstiftet skulde antages at finde Sted hvert 30te Aar i Gjennemsnit. Det er i den bestemteste Strid med Eierens Ret. Bestemmelsen om 30 Aar kan maaske være passende med Hensyn til saadanne Gaarde, der befinde sig i den egentlige Bondestands Besiddelse, og med Hensyn til hvilke Eierstifte ikke saa ofte finder Sted; men det forekommer mig, at man ligefrem har gjort Regning paa, at Eierstifte kun skal finde Sted ved Arv eller derved, at Bedkommende gaar paa Afstægt, og at man rent har overset, at Skifte finder Sted paa anden Maade, navnlig ved Salg. Overfor de hyppige Salg, som finde Sted af Gaarde, der ikke ere i den egentlige Bondestands Besiddelse, vilde en saadan Norm, hvorefter 30 Aar blev sat som Gjennemsnits-Besiddelsestiden, være ganske urimelig. Jeg har set et Tilfælde, hvor der i Løbet af 2 Aar har fundet tre Salg Sted, og hvor der blev betalt Rekognitioner i alle tre Tilfælde. (Afbrudelse.) Et æret Medlem siger, at det var uretfærdigt, men det var jo Noget, man var gaaet ind paa; det var paa det Vilkaar,